

Vet aquí que antigament va existir un regne molt pròsper, amb terres extenses i molt verdes, rius cabalosos i grans muntanyes, tots ells plens d'una vida exuberant i rica. Aquest regne estava regit per un rei fort, honest i molt savi; es feia dir Lleó. En Lleó es va casar amb l'amor de la seva vida, una reina poderosa, candorosa i il·lustrada; a ella la coneixien com la Rosabella. El que els feia molt especials era la seva bondat i el seu sentit de la justícia, però a més a més la reina Rosabella tenia una característica molt poc corrent i és que era una poderosa bruixa, però una bruixa blanca. Amb els seus encanteris sempre ajudava al rei i als seus súbdits.

Al cap d'uns anys de casar-se, el matrimoni reial va ser beneït amb una filla, la princesa Margarida. Era bella com un bon dia de primavera, la seva pell era blanca com la neu de les muntanyes que rodejaven el regne, el seu cabell onejava al vent amb un llambreig daurat com el sol, els seus ulls brillaven com el cel en un dia clar d'estiu i el seu somriure lluïa amb uns llavis vermells com una rosa recentment florida. La princesa Margarida era molt forta i molt valenta. En Lleó, el seu pare, li va ensenyar a muntar a cavall, a lluitar amb l'espasa, a defensar-se amb l'escut i a tirar amb l'arc. La seva mare la va ensenyar a llegir i escriure en totes les llengües que sabia i la va iniciar en el món dels encanteris.

La vida al regne era molt feliç i acomodada, fins que un dia l'infern va obrir la seva infame boca de la qual va sorgir una terrible bèstia. Un animal gegantí dotat d'unes ales ramificades com les dels ratpenats, unes potes poderoses acabades en unes urpes esfereïdores, una boca descomunal armada de dues fileres d'ullals ben afilats i perillosos. Efectivament, es tractava d'un drac terrorífic que a més a més de poder escopir un foc abrasador i esgarrifós per aquella boca també posseïa un alè pudent i mortífer que enverinava irremeiablement l'aire i que fins i tot podria la terra i els conreus. Aquell monstre es va instal·lar en unes coves de les muntanyes a prop del regne per sembrar la destrucció i la desesperança.

Un cop al dia, el drac sortia del seu cau i volava cap pels prats on pasturaven les ovelles, les vaques i les cabres dels pastors del regne, i se n'emportava alguna per menjar-se-la. Allò era terrible, els habitants del regne estaven atemorits perquè aquella bèstia s'estava menjant els seus bens més preuats, els seus animals. La mateixa situació es repetia un dia rere l'altre. Molts dels habitants del regne, alguns preocupats, d'altres enfadats i d'altres morts de por, van demanar al rei i a la reina que hi possessin remei. En Lleó i la Rosabella van armar tots i cadascun dels cavallers que tenien i els van enviar a lluitar contra aquella aberració de l'infern. Malauradament, cap ni un va tornar al castell i el drac continuava menjant-se el bestiar dels camperols.

Un dia, el drac va sortir de la cova i es va emportar l'última ovella que quedava al regne. "Què passarà ara que el monstre ja no té animals?" es demanaven uns pagesos. "Si no queden animals, el drac se'ns menjarà a nosaltres!" cridaven uns vilatans. Espantats per aquella situació, els pobletans van tornar a anar a veure el rei i la reina que estaven desesperats perquè ja no sabien què més podien fer. "No tenim més defenses contra aquest monstre." va lamentar el rei. "Cap dels meus encanteris poden fer mal; només ens queda resignar-nos i esperar que algú ens salvi." va afegir la reina. Els vilatans, decebuts es van enfadar moltíssim amb els reis i van exigir que pensessin una solució per aquell problema tant important que tenien al regne.

Va ser llavors, que la princesa Margarida va sortir per calmar aquella turba. "Cap dels nostres cavallers ha pogut vèncer el drac. Però crec que jo sí que el puc derrotar!" "Què dius Margarida? No veus que ets una princesa?" la va retreure la seva mare. "Sí, però sóc una princesa forta i valenta. El pare i tu m'heu ensenyat tot el que sabeu. Sé fer anar l'espasa, l'escut, l'arc i les fletxes, però a més a més sé fer molta màgia", va respondre la princesa Margarida convençuda. "Va Margarida, torna a la teva cambra! Això és molt seriós!" va renyar-la el rei. La princesa Margarida, persuadida del fet que ella seria capaç de matar el drac se'n va anar a la seva habitació i d'amagat va començar a preparar-se una armadura, una espasa, un escut, un arc, unes fletxes i un llibre d'encanteris.

Mentrestant, a la sala del tron on els camperols encara discutien acaloradament amb els reis, va passar una cosa que ningú s'esperava. La gran portalada de fusta es va obrir de bat a bat i va entrar un cavaller perfectament armat i acompanyat d'un noble cavall blanc. El genet va avançar entre la gent que es va quedar bocabadada i es va plantar davant dels reis. Es va treure l'elm, va mostrar el seu rostre juvenil i encantador, i es va presentar. "Majestats, em dic Jordi. Sóc un cavaller vingut d'un regne molt llunyà. El meu Senyor m'envia al vostre regne per eliminar el drac malvat que ha aparegut en aquestes terres." "Benvingut sigueu, noble cavaller", va saludar la reina. "Ja sabeu que tots els nostres cavallers han fallat en la seva missió, oi?" va demanar-li el rei. "Sí, però per mi no serà la primera vegada que m'enfronti a una bèstia infernal com aquesta", va respondre amb seguretat el cavaller. La princesa Margarida, en sentir tant d'enrenou a la sala, va treure el cap i d'amagat va veure aquell cavaller que li va semblar molt diferent de tots els altres. Se'l veia valent, experimentat i ben plantat. "Interessant", va rumiar.

Aquella mateixa nit, el cavaller Jordi es va enfil·lar damunt del seu cavall blanc i va sortir a la recerca del monstre per caçar-lo. Quan va arribar a l'entrada de la caverna on dormia aquella abominació, va preparar la seva llança i el seu escut que brillaven gràcies a algun encanteri lluminós. "Surt d'on siguis, monstre infernal!" va cridar enèrgicament el cavaller.

Com a resposta, la cova va retrunyir amb un rugit esgarrifós. El cavaller va sentir les poderoses passes del drac que s'acostaven a l'exterior de la cova molt ràpidament. En pocs segons el drac es va mostrar. Era realment enorme, molt més del que esperava el cavaller. "Menjar a domicili!" va bramar el drac amb ironia. "Et faré a la graella com els altres!" va afegir cridant i obrint la boca per llençar una flamarada. Malgrat que el cavaller es va defensar amb el seu escut que va repel·lir el foc, es va veure envoltat d'un cercle ardent que no el deixaria escapar a menys que derrotés a la bèstia.

En aquell moment, el cavaller es va llençar de cap contra el drac en un atac frontal amb la llança. En defensa, el monstre va fer un moviment molt ràpid amb la cua i va fer caure en Jordi del cavall. "Ai! La llança!" va queixar-se el cavaller en veure que la seva llança s'havia perdut entre les flames. "Ara sí que l'he feta bona!". "Ja ets meu! Ara et rostiré!" va bramular el drac obrint la boca novament per llençar una nova flamarada sobre el cavaller. "Quiet!" una veu provinent de l'altre costat del cercle de foc va sorprendre el drac i en Jordi. Aleshores, d'entre les flames va aparèixer un altre cavaller que no es cremava amb aquell foc. Aquell misteriós cavaller va apuntar amb els dits de les mans al drac i va cridar "No et moguis!" Dels seus dits van sorgir unes espurnes de color verd que van impactar contra el monstre i aquest va quedar totalment immobilitzat. El cavaller misteriós va ajudar en Jordi a aixecar-se per seguir la batalla, però aquest no es podia posar dret perquè s'havia fet mal al turmell dret.

"Tranquil, jo me n'ocupo!" va dir el cavaller misteriós. Es va encarar al drac, va desembeinar la seva espasa, la va agafar amb les dues mans i va recitar en veu baixa un estrany encanteri. La fulla de l'espasa va començar a brillar i tot d'una el cavaller misteriós va llençar-la contra el monstre. L'espasa va volar tallant l'aire amb un so sec i va acabar impactant directament en el cor del drac. L'horrible bèstia va caure fulminada a l'instant. Seguidament, com per art de màgia, el foc que cremava envoltant els cavallers i el drac, va desaparèixer i en el seu lloc van començar a créixer tot de roses vermelles. "Qui sou noble Senyor?" va demanar sorprès en Jordi. El misteriós cavaller es va acostar, va retirar el seu elm i va respondre. "Sóc una noble Senyora, i em dic Margarida. Princesa Margarida."

La Princesa Margarida i el Cavaller Jordi.

David Fernàndez Ortega.